

gende Artikler; men dette er, som forhen paa-
viist, ikke Tilfældet med Londontractaten.
I sin første Artikel henholder den sig udtryk-
keligt til hvad der var aftalt med Hans Maje-
stat Keiseren af Rusland og til de meddeelte
Renunciationer; men deraf følger da ogsaa,
at det Forbehold, som Keiseren af Rusland
havde taget ved denne Aftale, beholdt sin Kraft,
uden Hensyn til, om det udtrykkeligt blev gien-
taget i Londonnerprotokollen eller ikke; og deraf
følger da tillige ganske simpelt, at det Forbe-
hold, eller den Forudsætning, der ligger i Ac-
terne med Hensyn til Bevarelsen af den danske
Kongeløvs Arveret, ogsaa vedbliver at være
ved Magt.

Der ere flere saadanne Argumenter i den
ærede Udenrigsministers Forklaring og Frem-
stilling, som jeg troer det ikke er vanskeligt at
paavise Urigtigheden af ligesaa klart, som jeg
troer at have godtgjort Urigtigheden af de
Punkter, jeg nu her har omtalt; men jeg øns-
ker saalidet som muligt at gaae ind paa flere
af Enkeltighederne i hans Argumentation. Jeg
erkender, at den ærede Premierminister har en
vanskelig Stilling ved at forsvare denne Sag
(Hør!); tør jeg udtale min Mening, saa er
det den, at Ministeriet ved Mangel paa fuld-
stændig Overveielse, ved en Uagtsomhed, eller
hvad man vil kalde det, er kommet til at ind-
føre det ulykkelige Tillæg i Budskabet om, at
Kongelovens Arveret skal ophæves (Hør!). Der
er Ingen, der mere end jeg skal være tilbøielig
til at undskylde, at en saadan Feiltagelse
er indløben (Hør!); men, hvad jeg troer, der
mere kan bebreides Ministeriet, det er, at det
saa haardnakket holder derypaa (Hør!), uden
at tage Hensyn til alle de, som det forekom-
mer mig, retfærdige og velgrundede Indven-
dinger, som ere reiste derimod. Det er der-
ved, at Ministeriets Stilling i denne Sag er
bleven saa vanskelig; det er, efter min inder-
lige Overbeviisning, den virkelige Sandhed,
at Acterne og Tractaterne hverken ud-
trykkeligt eller indirecte gaae ud paa
en Ophævelse af Arveretten efter Kongeloven,
men meget mere have forudsat dennes Bestaaen;
det er identivt umuligt at stride mod denne
Sandhed; det er umuligt ved noget som helst
holdbart Raisonnement at lægge Noget ind i

Tractaterne, som er imod deres virkelige Ind-
hold, saaledes som dette nu engang er blevet.
Jo mere man bestræber sig derfor, jo mere
man rører derved, bestomere troer jeg, at den
virkelige Sandhed vil komme for Dagen.

Der er dog endnu et herhen hørende Punkt,
som jeg skal tillade mig at berøre. Den ærede
Minister meente, at Renunciationen baade fra
de vedkommende Arveberettigedes og fra Hs.
Majestæt Keiseren af Ruslands Side havde
overdraget Kongen noget Mere, end Hans
Majestæt har benyttet. Jeg skal ikke videre
opholde mig ved den, som det forekommer
mig, noget besynderlige Forestilling, at Hans
Majestæt Kongen skulde benytte Rettigheder,
som vare overdragne til andre Personer, men
kun tillade mig en Bemærkning med Hensyn
til Bessaffenheden af den russiske Keisers Re-
nunciation. Det er ganske vist, at denne Re-
nunciation efter sine Ord gaaer videre end
den Ret, som senere er optagen for Prindsens
Efterkommere i Londonnertractaten, idet Kei-
seren efter Ordene renoncerer til Fordeel for
Prinds Christian og hans mandlige Efter-
kommere i Almindelighed, altsaa ikke blot hans
mandlige Efterkommere af nærværende Wgte-
skab, men hans mandlige Efterkommere over-
hovedet; men jeg troer dog ikke, at det vilde
være en loyal Forklaring af Warschauerproto-
kollen at opfatte Betydningen af Renunciatio-
nen alene efter Ordene. Hans Majestæt Kei-
seren af Rusland gjorde denne Renunciation
paa sine eventuelle Rettigheder til Holsteen i
det udtrykkeligt tilkjendegivne Diemed, at bi-
drage til at opretholde Monarchiets Integri-
tet, ved at fuldstændiggjøre de Afkomster, som
ifølge Kongelovens Arveret vilde tilkomme
Prinds Christians mandlige Afkom til Mon-
archiets øvrige Dele, og Formodningen er altsaa
for, at han kun har villet overdrage Prinds
Christians mandlige Afkom Udøvelsen af sine
Præensioner til Holsteen, saalange dette kunde
tjene til at bevare det danske Monarchies In-
tegritet, altsaa saalange de combinerede Arve-
rettigheder vilde falde sammen paa Prinds
Christians mandlige Afkom; men dette gjælder
kun om Prindsens mandlige Descendenter med
hans nærværende Gemaltinde. Jeg har specielt
omtalt dette, fordi det staaer i Forbindelse med